

♦ Герої не вмирають

«За побратима Юрія!», «За Україну!», «За волю!»

Війна... Сьогодні це слово для нас – не вигадка, не щось далеке й вичитане з книжки, а суворая реальність. Щодня у так званій зоні проведення АТО на сході України гинуть найліпші сини й доньки України, обороняючи незалежність і суверенність нашої Батьківщини. Поки політики чубляться, вони – гинуть. Їхня кров калиновими кетягами навечно закарбовується в генотипі нашого народу. Їхній прах стукає нам у серця. Герої не вмирають, але як же боляче втрачати тих, з ким ще вчора бесідував, жартував, домовлявся про зустріч. Тепло їхніх долонь, осяйні усмішки навіть після смерті зігрівають рідних, друзів, земляків.

За майже чотири роки війни взяли участь у бойових діях у зоні проведення АТО майже двадцятьтеро мешканців Майкова. Ще більше можна нарахувати майківців-учасників АТО. І ніхто з них не осоромив своєї малої батьківщини. Бо наші земляки – справжні герої. Майже всі вони повернулися з війни живими й неушкодженими. Пишу «Майже всі», бо 18 листопада 2017 року під час бою під селом Золотим Попаснянського району Луганської області дістав поранення Юрій Рудик. Боець перебував у комі понад два тижні. Помер, так і не опритомнівши. 6 грудня тіло героя доставили до рідного села Майкова і того самого дня похоронили з почестями.

Війна принесла смерть Юрієві Рудику, але відкрила нам очі на правду життя. Війна не поставила на коліна нашого земляка, а незламного поклала в домовину. Поклала за те, що він, як і десятки тисяч інших українців, зважився стати на смертний бій, аби вберегти мирне небо над Україною. Юрій – один із тих, хто ціною власного життя охороняв наш із вами мир.

Того дня плакало небо. Чай-

кою припадала до домовини з тілом рідненького сина його ненька, квилили-голосили цивільна дружина, сестра та племінниця героя. Лили сльози старенькі бабусі, молоді мами, сивочолі батьки та маленькі школярики. Скупі сльози нишком витирали патріоти України з усього району, що приїхали віддати останню шану Юрієві, військовослужбовці, учасники АТО, які на своїх плечах несли домовину з тілом.

– Найважчою втратою є втрата побратима, – зізнався командир взводу 109-го окремого гірсько-штурмового батальйону, лейтенант Олександр Потапенко. – Юрій був справжнім бійцем. Його авто ГАЗ-66 завжди було готове до виїзду. Він єдиний із підрозділу міг у будь-який час доставити боеприпаси, харчі, перевезти побратимів. – Юра ніколи не відмовляв у допомозі, – додав сержант Ростислав Леднев, який служив разом із нашим земляком. – Він любив жартувати, але накази виконував без суперечок. Йому можна було довірити будь-яке завдання й бути впевненим, що він не підведе.

Близько 21.00 18 листопада наш земляк дістав поранення в бою з ворожою диверсійно-розвідувальною групою. Ворожі розвідники намагалися пробратися на підконтрольну українськими воїнами територію. Їх помітили наші бійці й відкрили вогонь. Зав'язалася перестрілка. Диверсантів підтримали й із ворожого боку лінії фронту. Вогонь супротивника був настільки шквальним, що Юрія, який вибіг з укриття, аби потрапити у свій окоп, куля просто збила з ніг.

– Відтоді минуло вже кілька

тижнів і весь цей час наші хлопці, серця яких палають помстою, «частують» ворога «гостинцями»: кулями, мінами, снарядами, – сказав сержант Ростислав Леднев. – На кожному з боеприпасів написано: «За побратима Юрія!», «За Україну!», «За волю!». Це означає: «Смерті наших героїв, найліпших синів і дочок України, вам ніхто не пробачить. Якщо доведеться, то так само «дарунки» ми відправимо і в пекло, де вам, зайдам, і місце».

Відспівування воїна та проводи його душі у Рай здійснили священники УПЦ на чолі з благочинним Гоцанського благочиння протоієреєм Михаїлом Петровим. Витрати на жалобний обід та похорони взяла на себе Майківська сільська рада, а церковна громада надала приміщення для проведення поминального обіду.

– Під час перебування Юрія в госпіталі ми щодня просили Господа, аби Він дарував йому життя, – згадав протоієрей церкви Святої Великомучениці Параскеви с. Майкова отець Анатолій Андрієвський. – Але Всевишній забрав Юрія з війська земного у Своє воїнство небесне. На все воля Божа. Вічна пам'ять нашому землякові.

Попрощатися з Юрієм Рудицом, провести його в останню путь приїхали колишні учасники АТО, керівники району – голова РДА Юрій Ковальчук, голова райради Олександр Поліщук, їхні заступники Тарас Гоменюк та Валентин Бедричук, а також Гоцанський селищний голова Микола Панчук, Дулібський, Русівельський, Федорівський сільські голови, працівники Гоцанського ОРВК, більшість з яких не стримували сліз, адже й самі не раз бували під вогнем противника, бачили, як гинуть їхні побратими.

Пам'ять про Юрія Рудика та інших земляків, які загинули в зоні проведення АТО, – це наш біль і водночас гордість за те, що ми мали честь мешкати разом із ними в одному селі, районі, країні.

Вічна пам'ять героям!

Олександр ФОРМАНЧУК.